

[Poul Antonsen.]

at vi ikke må se på de finanspolitiske foranstaltninger alene, men i høj grad må se dem i sammenhæng med indkomspolitikken, og jeg vil tillade mig at erindre om, at det netop var fra mit partis side, der under finanslovdebatten for et år siden blev stillet et dagsordensforslag, hvorefter folketinget skulle stille sig bag regeringen i dens henstilling til arbejdsmarkedets parter om at vise mådehold. Dengang var regeringen i hvert fald kun en mindretalsregering, den havde endnu ikke fået sit faste støtteparti knuget til sig, og det var derfor ikke med tilstrækkelig autoritet og vægt, regeringen kunne udtale sig over for arbejdsmarkedets parter. Vi mente, at autoriteten kunne styrkes, såfremt det var det samlede folketing, der rettede denne henstilling og yderligere føjede til en trussel om, at hvis stigningerne i indkomsterne for befolkningen oversteg det, som produktionen betingede, ville man fra folketingets og regeringens side gribe ind øjeblikkelig over for dette og f. eks. gennem afgiftsforhøjelser neutralisere virkningen af for stærke indkomststigninger.

Dette forslag kom ikke til afstemning, men det blev tilkendegivet af de øvrige partiers ordførere, at man heller ikke ville have stemt for det, selv om det var kommet til afstemning. I stedet for vedtog regeringspartiet og dets senere støtteparti en afværgedagsorden. Mon ikke mange lønmodtagere i begyndelsen af 1967 godt kunne erkende, at de lønstigninger, de skulle have igennem 1967, og det blev jo til i alt ca. 10 pct. i gennemsnit, ikke var så forfærdelig meget værd, når der samtidig i løbet af dette år kom prisstigninger på 5-6 pct? Disse mennesker ville jo stort set have været lige så godt stillet med en lønforhøjelse på i alt 4-5 pct.; når man så ikke havde fået disse prisstigninger.

Vi har haft meget betydelige lønstigninger i forhold til andre vesteuropæiske lande — disse sidste 8 ord var et direkte citat fra rapporten fra det økonomiske råds formandskab i september — og vi har også haft meget store prisstigninger. Nu er der endvidere sket dette, efter at man altså har beskåret lønmodtagernes lønstigninger i kraft af prisstigningerne, at nu har man yderligere beskåret disse men-

neskers indkomster gennem devalueringen. Det er jo hovedresultatet af devalueringen, at man har formindsket folks indkomster her i landet.

Når det overhovedet kunne overvejes, at vi skulle følge England, at vi som det eneste industrialiserede land i Europa skulle følge England, var det jo ikke, fordi England devaluerede, og fordi landbruget lider et tab på 500-600 mill. kr. om året; dette enkelte spørgsmål kunne nok have været løst på anden vis. Det, der gjorde, at regeringen var tvunget til at følge England, har jo i højere grad været dette, at man derigennem fik mulighed for at fratage folk den forøgelse af deres indkomster, som man ikke fra regeringens side ville medvirke til at undgå, da det endnu var tid ved sidste årsskifte. Man har ladet stå til i for høj grad og har derigennem tvunget sig selv ind i den situation, at en devaluering var nødvendig. Og hvis man ikke nu strammer tøjlerne tilstrækkeligt, vil vi jo også meget nemt komme i den situation senere, hvis der i for lang tid lades stå til, at vi kan blive tvunget til en fornyet devaluering, hvis det er det eneste middel, man fra regeringens side har til effektivt at holde igen over for løn- og prisstigningerne. Det skulle meget nødig ende i den situation, men hvis det gør det, kan det jo meget vel blive på den måde, at vi bliver helt alene om at gennemføre en devaluering engang i en ikke for fjern og ikke for nær fremtid. Hvem ved?

Når man overhovedet i den danske debat har diskuteret, kunnet diskutere, om regeringen var erhvervsfjendtlig, vil jeg da føje til, om det ikke med større ret kunne have været diskuteret, om det ikke har været en beskæftigelsesfjendtlig politik, der har været ført. Nu har man altså rådet bod på det, nu har man inddraget den for stærke forøgelse af vores allesammens indkomster, der har fundet sted i det sidste år, gennem devalueringen, men jeg mener, at det er en dårlig løsning, og at vi må arbejde for, at dette undgås i fremtiden.

Det kasseoverskud, som ministeren møder op med i finanslovsforslaget, er som nævnt flere gange på 50 mill. kr. Så godt kan man jo ikke regne, at man sikkert kan sige, om det bliver på 50, om det bliver 0 eller det bliver på 100 mill. kr.; det er i hvert fald meget nær ved nul, og det er jo en alminde-